

ere, at de selv maa sørge for deres Kost, og saa spare de derpaa, saa overser jeg ikke, at dette ikke helt vil kunne afspørges; men noget vil man dog kunne høre derpaa ved at udstyre Skolen saa meget rigeligere med Stipendier, og det vil maaske dog blive billigere alligevel. Men som sagt, jeg for mit Bedkommende skal med Fornøjelse gaa med til, hvis det vinder Tilslutning, at det bliver oprettet som en Kostskole; men Sagens Gennemførelse er efter min Mening saa vigtig, at jeg ogsaa skal være villig til at gaa med til den, selv om Tanken om Oprettelsen af en Kostskole skulde opgives. — Endelig maa jeg maaske gøre en Bemærkning med Hensyn til Betalingen, som skal heds paa den paatænkte Anstalt. Hvis det bliver en Kostskole, saa er jo Bestemmelsen den efter Lovforslaget, at „for Opholdet og Forplejningen samt Undervisningen betaler hver Elev 400 Kr. aarlig, dog kan Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet for indtil Fjerdedelen af Elevpladserne nedsætte Betalingen for mindre bemidlede Elever til 200 Kr. aarlig for hver og for en anden Fjerdedels Bedkommende fuldstændig eftergive Betalingen“. Jeg tror godt, at man kan sætte den Betaling noget op; thi saa gerne jeg vil være med til at hjælpe dem, der trænge til Hjælp, altsaa understøtte de fattige Elever paa Skolen, og saa gerne jeg vil være med til at stemme for Nedsættelsen af Betalingen til det halve for et Antal af dem og stemme for Oprettelsen af en Del Fripladser, forekommer det mig dog ikke, at der er Anledning til at gøre det saa billigt for dem, der have Raad til at betale. Da Lovforslaget om Oprettelsen af et Kvindeseminarium sidste Gang var for i Landsstinget, blev Prisen ogsaa forhøjet til 500 Kr., altsaa Nedsættelsen til det halve, til 250 Kr. Efter Udvalgets Forslag blev det vedtaget her ved anden Behandling. Det er jo imidlertid kun et mindre Spørgsmaal, som man jo vel let vil kunne komme ud over.

Men jeg maa det endelig til Slutning være mig tilladt at sige blot et Par Ord om den paatænkte Skoles Beliggenhed. I det Forslag, som var forelagt Landsstinget i Foråret, var der fremhævet, at man skulde lægge Skolen paa et Sted, hvis naturlige Omgivelser kunde øve sin forædlende Indflydelse paa Eleverne. Jeg maa tilstaa, at jeg har adskillig Betænkelighed ved den Tanke; thi det store Flertal af de Elever, som ville komme til at udgaa fra denne Skole, ville rimeligvis komme til at virke under Forhold, hvor Naturskønheder mangler. Det vil blive i Midtjylland og Vestjylland, hvor man fortrinsvis maa tænke sig, at

Eleverne ville komme til at virke. Jeg finder ikke, at Vestjylland mangler Naturskønhed — jeg elsker Vestjylland — men det er Naturskønhed af en anden Art, end den, man her har tænkt paa, og jeg tror, at man skal være lidt varsom med at lade Lærerinder, som skulle tænke sig at tilbringe hele deres Liv ude i Vest- eller Midtjyllands Egne, tilbringe de Aar af deres Liv, som saa den afgørende Betydning for hele deres følgende Udvikling, i en af Landets skønneste Egne. Naturskønhed har jo en forunderlig dragende Magt over bevægelige Gemytter, og man tør vel nok sige særlig over Kvinder. Det vil let gaa saadan, at en Lærerinde, som skal leve sit ensomme Liv ude paa den jydte Hede eller paa Vestkysten, vil, naar hun længes tilbage til den Tid, hun var paa Skolen og til Livet sammen med sine Veninder, da ogsaa længes tilbage til den skønne Egn, hvor hun den Gang færdedes, og det vil bidrage sit til, at der bliver mindre Hold paa hende der, hvor man maa ønske at beholde hende. Jeg tror derfor, det vil være det bedste, om man lægger Skolen i en af de vestjydte Byer i Stedet for i en af de smukkeste Egne i Landet.

Bjerre: Der er jo ogsaa hos os her i Danmark meget forskellige Meninger om det saakaldte Kvindespørgsmaal; men paa et Punkt ere vi omtrent enige her netop hos os. Fra alle Sider bliver det nemlig indrømmet, at paa Undervisningens og Opdragelsens Omraade staar Kvindens Gerning paa mange Punkter ganske ved Siden af Mandens, og paa et enkelt Punkt, nemlig overfor Smaabørn, i Reglen endog ogsaa over hans, og med den Erkendelse for Dje er det jo kun en ganske simpel Retfærdighedshandling over for Kvinden og tillige i Samfundets egen Interesse, at man behandler de kvindelige Almue lærerinder aldeles paa samme Maade som Almue lærerne, fofter akkurat det samme paa deres Undervisning og Opdragelse som paa disse. Men det er jo imidlertid netop hos os i ganske særlig høj Grad langt fra at være Tilfældet. I Prøjsen f. Eks., hvor Lærerinderne dog langtraa have den Plads i For skolen som hos os, hvor der er meget delte Meninger om hendes Evner og Dygtighed, ogsaa paa dette Omraade — hun anvendes i Reglen kun som Hjælperlærerinde og Underlærerinde, har ingen selvstændig Plads, og medens der kun er ansat 5—6,000 Lærerinder, er der 55—56,000 Lærere — selv der, under disse Omstændigheder, er der dog, ved Siden af de 102 Lærerseminarier, 10 kongelige Kvindeseminarier og tillige 60 forskellige Kvinde-